

Sygn. akt IV U 1707/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 maja 2014 roku

Sąd Okręgowy w Tarnowie – Wydział IV Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Natalia Lipińska

Protokolant: stażysta Monika Barwacz

po rozpoznaniu w dniu 13 maja 2014 roku w Tarnowie na rozprawie

sprawy z odwołania Z. W.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

z dnia 5 września 2013 roku nr (...)

w sprawie Z. W.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

o dodatek pielęgnacyjny

zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje odwołującej się Z. W. prawo do dodatku pielęgnacyjnego od 01 lipca 2013 roku na okres lat trzech.

Sygn. akt IV U 1707/13

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Okręgowego w Tarnowie

z dnia 13 maja 2014 r.

Decyzją z dnia 5 września 2013 r., nr (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T., na podstawie art. 13 ust. 5 i art. 75 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.), odmówił Z. W. przyznania prawa do dodatku pielęgnacyjnego, ponieważ ubezpieczona nie ukończyła 75 lat życia, a Komisja Lekarska ZUS w orzeczeniu z dnia 29 sierpnia 2013 r. stwierdziła, że wnioskodawczyni nie jest niezdolna do samodzielnej egzystencji.

Odwołanie od tej decyzji wniosła Z. W., domagając się jej zmiany i przyznania prawa do dodatku pielęgnacyjnego. W uzasadnieniu odwołująca podniosła, że zaskarżona decyzja jest dla niej krzywdząca, ponieważ istniejące schorzenia i pogarszający się stan zdrowia czynią ją osobą niezdolną do samodzielnej egzystencji.

W odpowiedzi na odwołanie, organ rentowy wniósł o jego oddalenie. Podtrzymując argumentację zawartą w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji podniósł, że odwołanie nie wnosi żadnych nowych okoliczności, które miałyby wpływ na zmianę orzeczenia Komisji Lekarskiej ZUS.

Bezsporne w niniejszej sprawie było, że odwołująca Z. W., urodzona

(...)r., ukończyła szkołę specjalną, a w latach 1977-1981 zatrudniona była przy pracy nakładczej.

Od 23 sierpnia 1981 r. przysługiwała jej renta według II grupy inwalidów, a następnie renta z tytułu całkowitej niezdolności do pracy. W okresie od 18 maja 2004 r. do 30 czerwca 2013 r. odwołująca pobierała dodatek pielęgnacyjny.

W dniu 14 czerwca 2013 r. ubezpieczona wystąpiła do organu rentowego z wnioskiem o ponowne przyznanie jej prawa do tego świadczenia.

Zaskarżoną decyzją z dnia 5 września 2013 r. ZUS Oddział w T. odmówił Z. W. przyznania prawa do dodatku pielęgnacyjnego, ponieważ ubezpieczona nie ukończyła 75 lat życia, a Komisja Lekarska ZUS w orzeczeniu z dnia 29 sierpnia 2013 r. stwierdziła, że wnioskodawczyni nie jest niezdolna do samodzielnej egzystencji.

(okoliczności bezsporne)

Nadto Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny sprawy:

Lekarz Orzecznik ZUS w opinii lekarskiej z dnia 16 lipca 2013 r. rozpoznał u odwołującej:

- zaburzenia psychiatryczne nienasilone u osoby upośledzonej w stopniu lekkim/umiarkowanym,
- stan po przebytych złamaniu podudzia L w 2009 r., leczonym operacyjnie z utrzymującą się niedomogą kolana i stawu skokowego lewego.

W konsekwencji, Lekarz Orzecznik ZUS uznał, że odwołująca nie jest osobą niezdolną do samodzielnej egzystencji.

Na skutek sprzeciwu, sprawa skierowana została do Komisji Lekarskiej ZUS, która w opinii lekarskiej z dnia 29 sierpnia 2013 r., podtrzymując stanowisko lekarza Orzecznika, rozpoznała ponadto u wnioskodawczyni zaburzenia psychiatryczne w wywiadzie.

Orzeczenie to legło u podstaw wydania zaskarżonej decyzji.

dowód:

- orzeczenie Lekarza Orzecznika ZUS z dnia 16.07.2013 r.- k. 10v cz. III akt ZUS,
- orzeczenie Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 29.08.2013 r.- k. 19 cz. III akt ZUS,

W celu stwierdzenia, czy odwołująca Z. W. jest nadal niezdolna do samodzielnej egzystencji i na jaki okres oraz kiedy powstała u niej niezdolności do samodzielnej egzystencji, Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego lekarza sądowego: lek. med. A. K.- specjalisty psychiatry.

W opinii sądowno- lekarskiej z dnia 11 kwietnia 2014 r. biegły psychiatra uznał odwołującą za osobę nadal niezdolną do samodzielnej egzystencji od 1 lipca 2013 r. na okres trzech lat.

W uzasadnieniu opinii podał, że opiniowana od wielu lat pozostaje w leczeniu z powodu zaburzeń zachowania w przebiegu niedorozwoju umysłowego umiarkowanego, z przebytymi epizodami psychiatrycznymi, połączonymi z hospitalizacjami. Badana ze względu na deficyt intelektualny oraz upośledzenie sprawności ruchowej wymaga pomocy przy wykonywaniu czynności koniecznych w życiu codziennym, a poziom sprawności intelektualnej nie pozwala jej na zadbanie o swoje sprawy i potrzeby.

dowód:

- opinia sądowno- lekarska z dnia 11.04.2014 r.- k. 9-10,

Sąd w całości podzielił opinię biegłego psychiatry, uznając, że zawiera ona kompleksową i wyczerpującą ocenę stanu organizmu odwołującej, a nadto uwzględnia wpływ istniejących u niej schorzeń natury psychiatrycznej na zdolność do samodzielnej egzystencji. Sąd uznał, że stan zdrowia badanej oceniony został prawidłowo z punktu widzenia zasad logiki, przy wykorzystaniu wiedzy specjalistycznej popartej doświadczeniem osoby sporządzającej opinię. Dlatego też, Sąd podzielił wnioski specjalisty psychiatry odnośnie okresowej niezdolności wnioskodawczyni do samodzielnej egzystencji. Zauważyć przy tym należy, że opinia wydana została przez biegłego sądowego o specjalności adekwatnej do schorzeń zdiagnozowanych u badanej. Nadto podkreślić należy, że opiniujący w sprawie biegły swoje ustalenia i wnioski wywiódł po szczegółowej analizie całości dokumentacji medycznej oraz badaniu odwołującej.

Żadna ze stron opinii tej nie kwestionowała.

Uwzględniając powyższe, na podstawie tej właśnie opinii, ocenionej pozytywnie, zgodnie z kryteriami zgodności z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziomu wiedzy biegłego, a także sposobu motywowania oraz stopnia stanowczości wyrażonych w niej wniosków, Sąd oparł swoje rozstrzygnięcie w niniejszej sprawie.

Pozostałe okoliczności sprawy Sąd uznał za bezsporne, gdyż nie były w żaden sposób kwestionowane przez strony, zaś dokumenty przedstawione na ich stwierdzenie nie budziły wątpliwości Sądu co do ich autentyczności.

Sąd rozważył, co następuje:

Odwołanie zasługiwało na uwzględnienie.

Istotą sporu w niniejszej sprawie było ustalenie, czy odwołująca Z. W. ze względu na stan zdrowia jest nadal niezdolna do samodzielnej egzystencji i na jaki okres oraz kiedy powstała u niej niezdolność do samodzielnej egzystencji.

Stosownie do brzmienia art. 75 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.), dodatek pielęgnacyjny przysługuje ubezpieczonemu, który łącznie spełnia następujące warunki:

- jest uprawniony do emerytury lub renty,
- został uznany za całkowicie niezdolnego do pracy oraz do samodzielnej egzystencji lub ukończył 75 lat życia, chyba że przebywa w domu pomocy społecznej, zakładzie opiekuńczo- leczniczym lub zakładzie pielęgnacyjno-opiekuńczym (z wyjątkiem sytuacji przebywania poza placówką przez okres dłuższy niż 2 tygodnie w miesiącu).

Równocześnie w myśl art. 13 ust 5 powołanej ustawy, niezdolność do samodzielnej egzystencji orzeka się w przypadku stwierdzenia naruszenia sprawności organizmu w stopniu powodującym konieczność stałej lub długotrwałej opieki i pomocy innej osoby w zaspokajaniu podstawowych potrzeb życiowych.

Jak wynika z wydanej w niniejszej sprawie opinii biegłego sądowego specjalisty psychiatry, odwołująca jest osobą niezdolną do samodzielnej egzystencji od 1 lipca 2013 r. na okres trzech lat. Opiniowana od wielu lat pozostaje w leczeniu z powodu zaburzeń zachowania w przebiegu niedorozwoju umysłowego umiarkowanego, z przebytymi epizodami psychotycznymi, połączonymi z hospitalizacjami. Ze względu na deficyt intelektualny oraz upośledzenie sprawności ruchowej wymaga pomocy przy wykonywaniu czynności koniecznych w życiu codziennym, a poziom sprawności intelektualnej nie pozwala jej na zadbanie o swoje sprawy i potrzeby.

Skoro więc zaskarżona przez Z. W. decyzja ZUS Oddział w T.

z dnia 5 września 2013 r. nie była zasadna, należało uwzględnić jej odwołanie, przyjmując jako podstawę prawną takiego rozstrzygnięcia powołane przepisy ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. emeryturach i rentach z FUS.

Tym samym, na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c., Sąd zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznał odwołującej prawo do dodatku pielęgnacyjnego od 1 lipca 2013 r. na okres lat trzech.

SSO Natalia Lipińska